

DE AMERIKAANSE VRIJHEIDSOORLOG

Engeland had langetijd de handel van zijn Amerikaanse koloniën beperkingen opgelegd om de handel van het moederland te bevoordelen. Sinds 1715 werden deze beperkingen echter niet meer zo streng toegepast. Heel wat Amerikaanse kolonisten hielden zich met smokkelzaken bezig en Engeland sloot hiervoor de ogen. Toch bleven de kolonisten bezwaar maken tegen het principe van de handelsbeperkingen, dat ze slechts bleven verdragen omdat ze Britse troepen en Britse schepen nodig hadden als bescherming tegen een eventuele Franse aanval. Na de nederlaag van Frankrijk in Canada viel de vrees hiervoor echter weg, zodat de kolonisten zich sterker dan ooit tegen de beperkingen keerden. Anderzijds had Engeland, voornamelijk in het voordeel van de kolonisten, een lange en dure oorlog gevoerd en oordeelde dus, dat de kolonisten wel iets tot het dekken van de onkosten konden bijdragen. Grenville, de Britse eerste-minister, nodigde hen uit een vrijwillige bijdrage in de Britse schatkist te storten. Toen deze bijdrage uitbleef, nam hij twee drastische maatregelen. Ten eerste gaf hij het bevel dat de Britse marine aan de Amerikaanse smokkelpartijen een einde moest maken en ten tweede voerde hij zijn Zegelwet door, die eiste dat alle wettelijke dokumenten in de koloniën een belastingzegel zouden dragen.

Nu hadden de kolonisten werkelijk alle reden tot klagen. Men vroeg hun, belastingen te betalen en toch hadden ze geen vertegenwoordigers in het Britse parlement. De slagzin "Geen belasting zonder vertegenwoordiging", die door hen werd gelanceerd, was de voorbode van de opstand. Ze weigerden Britse goederen te kopen, vernielden regeringsbureaus en verbrandden een groot gedeelte van de aanstootgevende zegels. Gedurende verscheidene jaren die hierop volgden, legde Engeland allerlei heffingen, belastingen en tolrechten op en herriep ze dan weer, maar dan was de schade reeds toegebracht.

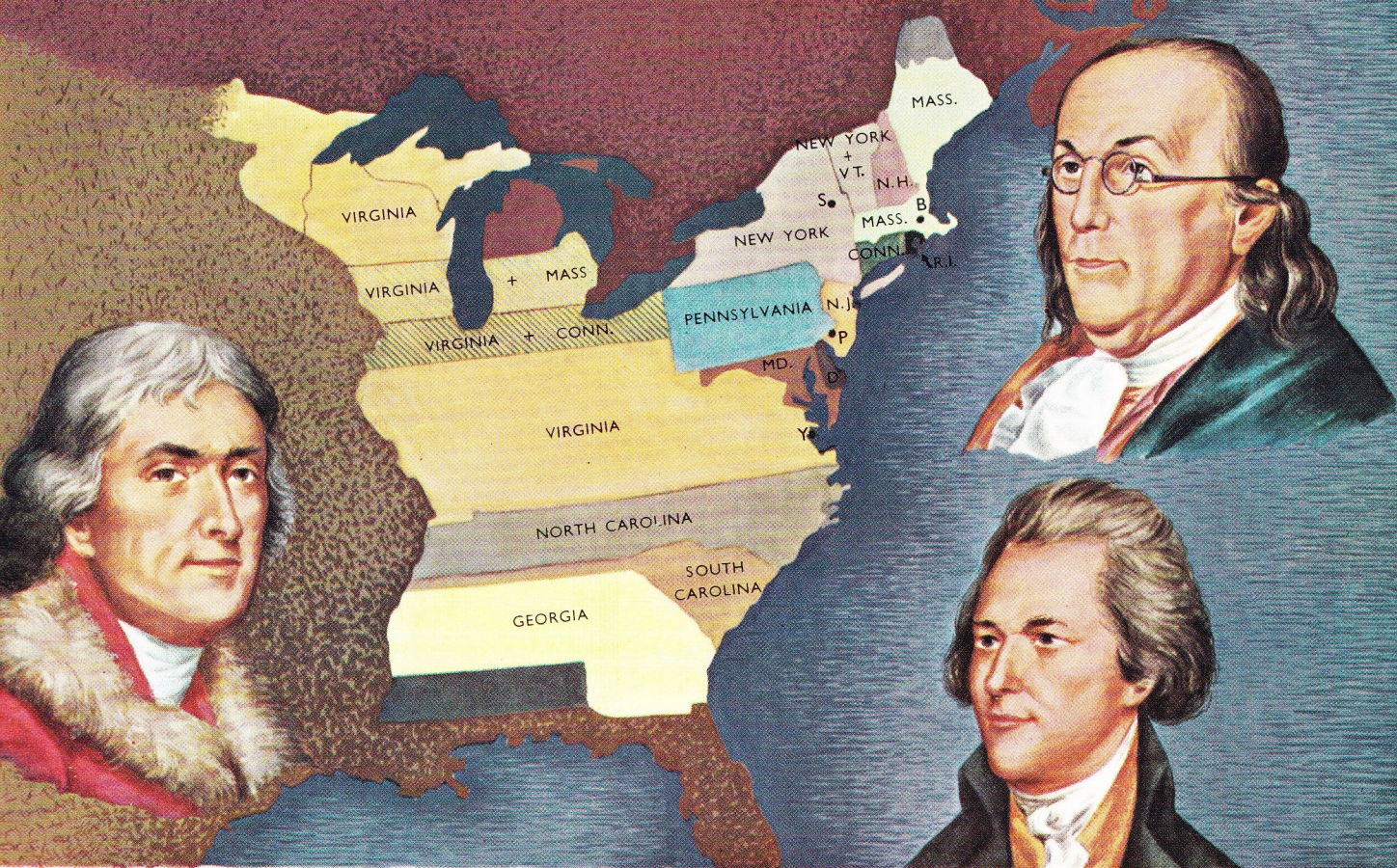
Tegen het einde van het jaar 1773 lagen drie Britse schepen in de haven van Boston voor anker. Ze waren geladen met thee, waarop toen belasting moest worden betaald. Een aantal burgers van Boston, gekleed als roodhuiden, drongen tot op de schepen door en wierpen de lading in het water. Engeland besloot, strenge vergeldingsmaatregelen te nemen. In het begin van het jaar 1774 werd de

keur van Massachusetts opgeheven, de haven van Boston werd gesloten, een grote troepenmacht betrok posities in en rondom de stad, terwijl werd afgekondigd dat burgers van Massachusetts in Engeland of Nova Scotia konden worden gevonnist. Alle andere koloniën, met uitzondering van Georgia, sprongen hierop dadelijk Massachusetts bij. Ze zonden afgevaardigden naar het Congres van Philadelphia en publiceerden een Verklaring der Rechten, waarin ze eisten dat Engeland de strafwetten tegen Massachusetts zou intrekken. Het volgende jaar, in 1775, werden Britse troepen die te Lexington, nabij Boston, naar wapens zochten, met geweer vuur bestookt door koloniale scherpschutters. De gewapende opstand was begonnen. De koloniën riepen spoedig een tweede Congres bijeen, dat echter ditmaal geen Verklaring der Rechten, maar een Onafhankelijkheidsverklaring de wereld inzond (4 juli 1776). Onder de beroemde mannen die deze verklaring hielpen opstellen, bevonden zich de natuurkundige Benjamin Franklin, de advocaat Thomas Jefferson en de krijgsman George Washington.

Er was nog heel wat tijd en moeite nodig om de Amerikaanse onafhankelijkheid tot een feit te maken. Aanvankelijk werden de koloniale troepen, onder de leiding van Washington, door de Britse strijdkrachten, grotendeels bestaande uit door doorgetrainde Engelse officieren aangevoerde Duitse beroepssoldaten, lelijk in het nauw gedreven. Maar na elke tegenslag verzamelde Washington zijn troepen opnieuw en bond opnieuw de strijd aan. Ondertussen ging Franklin naar Frankrijk en slaagde erin, met vele belangrijke vrijwilligers die onder Washington wilden vechten, terug te keren. Onder hen bevonden zich de markies de Lafayette en de Poolse held Kosciuszko. Later verbond Frankrijk zich ook officieel met de Amerikanen.

In 1781 gelukte het Washington, geholpen door een Franse vloot, de laatste belangrijke Engelse troepen-eenheid in Yorktown (Virginia) op een smal schiereiland te omsingelen. Op 19 oktober werden de Britten, onder Cornwallis, verplicht zich over te geven. Van toen af was de onafhankelijkheid van de Verenigde Staten van Amerika een feit geworden, hoewel Engeland deze onafhankelijkheid pas in 1783 erkende.

Boven: Kaart van de nieuwgevormde Verenigde Staten (zie ook blz 132). Links Jefferson, rechts Franklin en Hamilton, één der luitenanten van Washington. **Onder:** Washington en Lafayette op het slagveld.

Guerre d'indépendance en Amérique

Afin de favoriser son propre commerce, l'Angleterre avait mis certaines restrictions au commerce de ses treize colonies américaines. Ces restrictions irritaient les colons, mais ils les supportaient, car ils avaient besoin de troupes et de navires anglais pour se protéger contre une éventuelle agression de la France.

Après la défaite des Français au Canada, le danger était écarté; le mécontentement alla croissant. Or l'Angleterre, qui avait entrepris une guerre longue et coûteuse en bonne partie au profit des colons, estima qu'ils devaient la dédommager. Grenville, le premier ministre anglais, invita donc les colons à verser des contributions volontaires au trésor. Son appel restant sans écho, il en vint aux mesures énergiques. Il décréta notamment un impôt du timbre: désormais des timbres fiscaux devaient être appliqués sur tous les actes juridiques.

Le mécontentement des colons grandit encore : on leur demandait de payer des impôts et ils n'avaient même pas de représentants au parlement. Le cri de : « Pas d'impôt sans représentation » fut le prélude à la révolte. On refusa d'acheter les produits anglais, on saccagea les bureaux officiels et on brûla publiquement les timbres fiscaux. Le gouvernement anglais retira la loi mais institua des droits d'entrée sur divers produits, notamment sur le thé.

Vers la fin de 1773, trois navires anglais venant des Indes avec une cargaison de thé jetèrent l'ancre dans le port de Boston. Aussitôt, un certain nombre d'habitants de cette ville, déguisés en Peaux-Rouges, assaillit les navires et jeta la cargaison à la mer.

L'Angleterre répondit par le blocus de Boston et l'envoi de 10.000 soldats dans le Massachusetts.

Immédiatement, toutes les colonies, excepté la Géorgie, firent cause commune avec les révoltés. Elles envoyèrent des représentants au congrès de Philadelphie; une Déclaration des Droits y fut rédigée. Un deuxième congrès, tenu l'année suivante, prépara une Déclaration d'Indépendance, signée le 4 juillet 1776. Les États-Unis d'Amérique étaient nés.

La Déclaration d'Indépendance est inspirée des philosophes français; elle se fonde sur l'égalité entre les hommes, sur le respect de la personne, et les révolutionnaires de 1789 l'ont connue. Parmi les hommes fameux qui la formulèrent se trouvaient Franklin, Jefferson et Washington.

Le chef des insurgés, George Washington, avait acquis une grande expérience militaire au cours de la guerre de Sept Ans. Il se montra prudent et capable; jamais une défaite n'ébranla son courage ni sa confiance. Quant à Franklin, il se rendit en France pour plaider la cause des insurgés. Il ramena des militaires de grande valeur, notamment le marquis de La Fayette et le héros polonais Kosciuszko, qui se placèrent sous les ordres de Washington. La France envoya des armes et des subsides.

En 1781, après la défaite du général anglais Cornwallis à Yorktown, en Virginie, l'indépendance des treize États unis était acquise. Elle fut reconnue deux ans plus tard par l'Angleterre au traité de Versailles.

En haut : carte des États-Unis. À gauche : Jefferson; à droite : Franklin et Hamilton, un des lieutenants de Washington.

En bas : Washington et La Fayette sur le champ de bataille.

Globerama

HISTOIRE DES CIVILISATIONS MENS EN WERELD, VROEGER EN NU

CASTERMAN

HET AVONTUUR VAN MENS EN WETENSCHAP

KEURKOOP NEDERLAND

© ESCO PUBLISHING COMPANY

Le présent ouvrage est publié simultanément en
français (Casterman, Paris-Tournai)
allemand (International School, Cologne)
anglais (Odhams Press, Londres)
américain (International Graphic Society, New York)
danois (Munsgaard Scandinavisk Bogforlag)
finlandais (Munsgaard)
hollandais (Keurkoop, Rotterdam)
italien (Fratelli Fabbri, Milan)
portugais (Codex)
suédois (Munsgaard)

2e édition, 1964

KEURKOOP NEDERLAND

© ESCO PUBLISHING COMPANY

ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN VOOR ALLE LANDEN

Art © 1959 by Esco, Anvers

Text © 1963 by Casterman, Paris

Tous droits de traduction et de reproduction réservés.